

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Ἰαρθενῶνων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἑνιακόσα δεκαέξῃ
κανέννας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξῃ

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' ἐυθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκῃ φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπὴ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Τέσσαρες Ἰουνίου τοῦ μηνὸς
καὶ καύσων παραλύσσαξε δεινός.

Χίλια τρακόσα πέντε σὺν ὀγδόντα,
καὶ τῶν Ρωμηῶν ὑψόνονται τὰ φόντα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.**

Α΄.

Φ.—

Σήκωσε τὸ κεφάλι,
βρὲ Περικλῆ, ψηλά,
καὶ μία νίκη πάλι
διαβαίνει καὶ γελᾷ.

Ἕμῳ Κουβέρνου ρόλους
καὶ συνεχεῖς θριάμβους,
ποῦ μᾶς ἀφίνουν ὅλους
πραγματικῶς ἐκθάμβους.

Μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο
ἵκουράστῃκα νὰ φάλω
νίκαις καὶ μεγαλεῖα,
καὶ πρέπει μιὰ τελεία.

Θριάμβοι κατὰ κόρον,
δὲν ἔχω πλέον χῶρον
γιὰ δάφναις, σκυλομούρη.

Σὰν χάχας τί κυττᾷς;
ἢ δόξα κατ' αὐτὰς
μᾶς ἐγίνε τσιμποῦρι.

Μὲ κουράζουν καὶ Μεσσίαι,
μὲ κουράζουν καὶ θυσίαι
μπρὸς στήν Δόξην τὸν βωμό.

Σὰν ποτάμι μπρὸς μας τρέχει,
καὶ ἀπὸ πάνω μας δὲν ἔχει
μιὰ στιγμὴ ξεκολλημό.

Βλέπεις τοῦτον τὸν ἐν τέλει;
βλέπεις τοῦτον τὸν τεμπέλη;
βλέπεις τοῦτον τὸν κηφήνα;

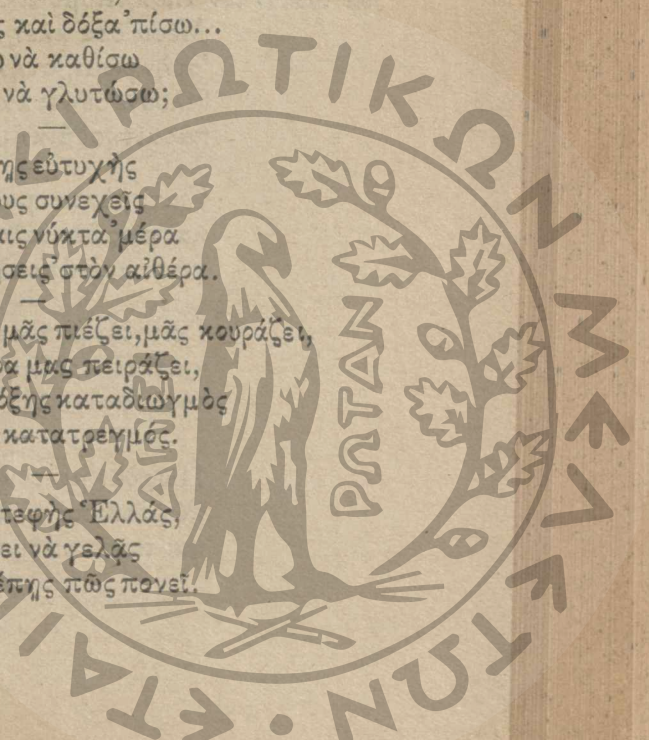
Παρευλαύνει νικητῆς...
γαῖδουράγκαθα πατεῖς;
δάφναις γίνονται καὶ ἐκείνα.

Μία δόξα κάθε τόσο,
δόξα μπρὸς καὶ δόξα πίσω...
ποῦ νὰ πάω νὰ καθίσω
ἀπὸ τούτη νὰ γλυτώσω;

Δὲν θὰ γίνῃς εὐτυχὴς
μὲ θριάμβους συνεχεῖς
καὶ μὲ δόξαις νύκτα μέρα
καὶ μὲ πτήσεις στὸν αἰθέρα.

Κι' ἡ διάρκεια τῆς δόξης μᾶς πιέζει, μᾶς κουράζει,
καὶ τὰ νεῦρά μας πειράζει,
καὶ σὺ τὸ τέλος καταντᾷ δόξης καταδιωγμός
καὶ ἀληθὴς κατατρέχισμός.

Ἡ δαφνοστεφὴς Ἑλλάς,
ποῦ σε κάνει νὰ γελᾷς
καὶ σὰν βλέπῃς πῶς πονεῖ.

Ύστερ' ἀπὸ τόσην πάλιν
ὅπως ἄλλοτε καὶ πάλιν
μὲ Σωτήρας ἀφθονεῖ.

Καὶ παθαίνουν ἀπὸ ζάλαις
καὶ κοινόταται καυκάλαις
καὶ κρανία κορυφαῖα.

Καί' σ' ἀμέτρητα δεινὰ
δὲν εὐρίσκεις πουθενά
Ἐλλήνα καταστροφέα.

Σκυθρωπὸς καὶ κατηφής
σὲ καιροὺς καταστροφῆς
μὴ ζητήσης ὀλετήρας.

Περικλέτο, βεβαιώσου
πῶς καὶ πίσω σου κι' ἐμπρός σου
δὲν θά' βρῇς παρὰ Σωτήρας.

Ἀνυψώσου' στὸν αἰθέρα...
σωτηρία πέρα πέρα,
σωτηρία πανταχοῦ.

Ἐξαρσις τοῦ πνεύματός μου,
κι' ἀγαλλίασις τοῦ κόσμου
καὶ τοῦ Γένους τοῦ φτωχοῦ.

Μὲς' στὴ φτώχεια, μὲς' στὴ γρίνια,
θαυμαστή Σωτήρων φτήνεια,
καὶ μὲ τούτη τὴν ἀντάρα
δρὸ Σωτήρες' στὴν πεντάρα.

Νέος ἐνθουσιασμός,
εὐτυχία περισσή,
κι' ἔγινε κι' ἀποκλεισμός,
ὅπως θά' μαθες καὶ σύ.

Κι' οἱ Κυβερνήται χάσκοντες ἀλλήλους ἐρωτοῦν:
μὲ τοῦτον τὸν ἀποκλεισμό τί τάχα νὰ ζητοῦν;

Μέσα' σ' τὰ κλέη τὰ πολλὰ,
στὴν ῥώμῃ' στὴν ἀλκὴ μας,
θέλουνε σῶναι καὶ καλὰ
παραίτησι' δική μας;

Γιατί μὲ πείσμα σιωποῦν;
καὶ πῶς δὲν θέλουν νὰ μᾶς' ποῦν
γιατί μᾶς ἀποκλείουν;

Γιατί δὲν βγάζουν τσιμουδιά;
γιατί τὸ πρόβλημα, παιδιὰ,
τόσον καιρὸ δὲν λύνουν;

Πῶς δὲν μιλοῦν' στὸν Στεφανῆ;
πῶς ἔτσι πάλι νὰ γενῇ
καὶ τοῦτο τὸ δυστύχημα;

Πῶς τόση πόζα μᾶς κρατοῦν;
ἀποστρατεία θὰ ζητοῦν,
καὶ βάζομ' ἐνα στοίχημα.

Ἀποστρατεία θὰ ζητοῦν σὰν ντοῦτ' κι' ἀναμφιδόλως,
εἶναι τρομάρα τῆς Ἀντάντ' ὁ τῶν γερόντων ρόλος.
Ἀποστρατεία θὰ ζητοῦν... τοὺς πᾶσι ριπιτίδι
μήπως ὁ γέρο Στεφανῆς γυμνώσῃ τὸ λεπίδι,
κι' ἔξαφνα κρᾶξῃ σὰν νταῆς τὰ γένεια τοῦ προβάλλον·
ἀλλὰ δὲν ζάνφ' ἀντὶ τὰ πατρὶ κατὰ τῶν Ἀγγλογάλλων.

Β

Π. — Κι' εἶπε τὸ Κουβέρνο πάλι,
ποῦχει δυνατὸ κεφάλι:
γιατί τάχα νὰ μᾶς ρέβουν;
ἀποστράτευσιν γυρεύουν
οἱ καλοὶ μᾶς Ἀγγλογάλλοι.

Τοῦτο θά' ναι δίχως ἄλλο
καὶ ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
Ἀχ! Ἀντάντ' γιατί μᾶς σκάνει
καὶ γιατί δὲν μᾶς τὸ λές,
μὰ σ' ἀρέσει νὰ μᾶς κἀνῇς
τζιριτζάντζουλαις πολλαῖς;

Ἐμπρός' στοὺς γέρους γόνυ κλίνει,
καὶ τὸ πνεῦμα τῶν δὲν εἶναι
γηραλέο καὶ φτωχό.

Τὶ Κυβερνήσις μαριόλα!
ἐμβαθύνει μέσα σ' ὅλα
κι' εἶναι σπέρτο μοναχό.

Ὅλα τὰ ζητήματα,
ὅλα τὰ προβλήματα
λύνει καὶ τοὺς γρίφους.

Κόσμος τὴν χειροκροτεῖ
καὶ δικαίως ἀπαιτεῖ
τῆς Βουλῆς τὰς ψήφους.

Πάντα' κόβει τὸ κεφάλι
τῶν γερόντων τῶν γιγάντων,
κι' ἐνα γρίφον τέλος πάντων
μᾶς τὸν ἔλυσε καὶ πάλι.

Συνεσκέφθησαν ἐν μέρει,
τάπανε κι' ἀπὸ κοινοῦ,
κι' ἐνεβάθυναν οἱ γέροι
μέσα' στῆς Ἀντάντ' τὸν νοῦ

Ὡχ! βαρεῖτε τὸ λαγοῦτο!...
πῶς τὸ πέτυχε καὶ τοῦτο!...
ὦχ! φουᾶτε τὸ κλαρίνο...
πῶς τὸ πέτυχε κι' ἐκεῖνο!...

Ἐντασις πνευματικῇ
κι' ὄντως μαθηματικῇ
κεφαλῶν ἀκρίβεια.

Σὲ ναυάγια φρικώδη
ἔμειναν ἐκεῖνοι, βῆδι,
μόνα μᾶς σωσίβια.

Τὸν εὐρῆκαν ἐπὶ τέλους τῶν Συμμάχων τὸν σκοπόν...
ἀν κακία μᾶς κρατοῦν
ἀποστράτευσιν ζητοῦν...
ἀποστράτευσιν λοιπόν.

Τὼρ' ἄς γίνῃ μερικὴ,
κι' ἂν ἐκεῖνη δὲν ἀρκῇ,
κάνομε καὶ γενικὴ.

Ἐπὶ Κουβέρνο νὰ θαρρῇτε,
σὰν καὶ τοῦτο δὲν θά' βρῇτε
ἄλλο μεγαλῆτερο.

Ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ρίχνει φύλλα
κι' εἶναι πάντα μέσα σ' ὅλα
πρῶτο καὶ καλλίτερο.

Λοιπὸν ἀποστρατεία, καθεὶς ἄς ἡσυχάζῃ,
τόσον καιρὸ' στὸ πῆδι σᾶς εἶχαμε γιὰ χάξι,
τόσον καιρὸ γυρεύαμε
παράδες γιὰ τὰ σκέρι,
τόσον καιρὸ σᾶς ρέβαμε
μὲ τάρματα' στὸ χέρι.

Μὰ τώρα τρῶτε πίνετε κι' ἀπλώστε τὴν ἀρίδα
κι' ἀφήστε μᾶς νὰ σώσωμε μονάχοι τὴν Πατρίδα.
Γι' αὐτὴν τὴν ἀποστράτευσιν καὶ ποῖος, παιδιὰ, δὲν χαίρει;
ἐχθροὶ καὶ φίλοι σήμερα σ' ὅλα μᾶς βοηθᾶνε,
κι' ἂν πάτησαν οἱ Βούλγαροι καὶ σὲ' δικὰ μᾶς μέρη,
πάλι μὲ χρόνια, μὲ καιροὺς, πάλι' δικὰ μᾶς θά' ναι.

Τῆς Πατρίδος στρατιῶτα,
καιρὸς εἶναι σὰν καὶ πρῶτα
τὴν δουλίτσα σου ν' ἀρχίσῃς.

Γεγονὸς χαρᾶς πολλῆς,
τώρα πλέον ἀσφαλεῖς
μᾶς παρέχουν ἐγγυήσεις.

Θὰ τὰ πάρωμε ξανά...
ἐγγυῶνται πρὸς τοὺς ἄλλοις
καὶ πρωτόκολλα τρανὰ
σπουδαιότητα μεγάλης.

Ἐγγυῶνται μὲ τὴν βούλα κι' ἄλλοι φίλοι μᾶς πολλοί,
ἐγγυᾶται κι' ὁ Πασσάρωφ κι' ὁ Γκαλήπ ὁ Κεμαλή,
ἐγγυῶνται δηλονότι
Πρέσβεις καὶ Μινίστροι πρῶτοι,

τὸ καλπάκι καὶ τὸ φέσι,
ποῦχουνε μαζί μᾶς σχέσι.

Ἐγγυῶνται τοῦτοι κι' ἄλλοι,
καὶ τῶν γέρων ἡ μεγάλη
καὶ σοφὴ διπλωματία.

Ποῦ γιὰ τὰ καμώματά της
μένει χάσκουσα ἔμπροστά της
καθεμιὰ κουτοκρατία.

Ἐγγυῶνται καὶ καμπόσοι,
ποῦχουνε μᾶλδ καὶ γνώσι,
ποῦχουν καὶ κοιλιὰ γεμάτη.

Κι' ὅσοι γιὰ ψωμί μᾶς πνίγουν
καὶ τὸ στόμα τῶν ἀνοίγουν
μία πιθαμὴ καὶ κᾶτι.

Ἐγγυᾶται καὶ τὸ κύρος
νόμων καὶ θεσμῶν παντοίων
κι' ὅλ' ἡ τάξις ἡ σπανία.

Καὶ καθένας μπράβος ἥρωας,
ὅπου θραύει βλακεντίων
τζάμια, πόρταις, καὶ κρανία.

Ἐγγυᾶται κι' ὁ τρανός,
ὁ νταῆς ὁ Πατρινός,
ποῦ τὸ Σύμπαν δὲν ψηφᾷ.

Ἐγγυῶνται καὶ χαφιέδες
καὶ κλεινὸν Ἑλλήνων παῖδες,
ποῦ φερμάρουνε κρυφά.

Ἐγγυῶνται καὶ Βαρῶνοι,
Κόμητες, Μαρκεζοί, κι' ἄλλοι,
καὶ καθεὶς μᾶς βεβαιώνει
πῶς' δικὰ μᾶς θά' ναι πάλι.

Πλήρεις δόξης καὶ τιμῆς
ἐγγυώμεθα κι' ἐμεῖς
τῶν Ρωμηῶν οἱ στιχοπλόκοι.

Ποῦ κομποῦμε γηραλέους
μ' ἐγκαφάλους ρωμαλέους,
καὶ δὲν μᾶς τρομάζουν μπλόκοι.

Ἐγγυᾶται κι' ἡ Βουλὴ
μὲ τὰς ἐδρας τὰς σοφάς,
ἐγγυᾶται, Φασουλῇ,
καὶ τὸ ξύλο ποῦ θά' φᾶς.

Λοιπὸν δέξου μὴ' στὴ μούρη
γιατί μούγινες τσιμποῦρι.

Ὁ Γούναρης καὶ ὁ Στεφανῆς,
ἀσίκηδες περιφανεῖς.

Ἴτε, παῖδες τῶν Ἑλλήνων,
κι' ἐξορμάτε κατ' ἐκείνων,
ποῦ ποσῶς δὲν τοὺς ἀρέσει
τὸ καλπᾶν καὶ τὸ φέσι.

Μάρς, ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ
κάνετε, παιδιὰ, γιουρούσι
μ' ἓνα μένος τρομερό.

Τόπο γιὰ καθένα βλάμη,
κι' ἄς μὴ μείνῃ πόρτα, τζάμι,
καὶ παράθυρο γερό.

Γρηγορεῖτε,
προχωρεῖτε,
καὶ κτυπᾶτ' ἐμπρὸς καὶ πίσω.

Ἐν μαγκούρα
κι' ἐν κουμπούρα
κατὰ νόμον κυβερνήσω.

Μάρς, φανήτε παλληκάρια,
καὶ σκορπίσετε λιθάρια
ὡς ὁ πάλαι Δευκαλίων.

Κι' ἀπὸ τοῦτα πλάσις νέα
νὰ φυτρώσῃ καὶ γενναία
μὲ χαφιέδων μεγαλεῖον.

Ἐμπρὸς, πατριῶται,
καὶ τώρα σὰν τότε,
ἢ σάλπιγξ ἤ χει.

Κι' ἄς βγοῦνε πιστόλια
κι' ἄς πέφτουν τὰ βόλια
κι' ἢ πέτραις βροχή.

Ἴτε πρὸς ἐπιδρομάς...
ποῖος ἀσκήτης σὰν κι' ἐμᾶς
ὅτ' οὐ παιζάρι περπατεῖ
μὲ καλπᾶν καὶ μὲ φέσι
καὶ κουμπούρια δηδ' στὴ μέσῃ
καὶ γαρούφαλο' στ' αὐτί;

Ἄς λειτουργήσουν μιὰ φορὰ καὶ στοὺς Ρωμηοὺς οἱ νό-
ἐμπρὸς, ποῦ νὰ τοὺς πιάσουνε καὶ πανικοὶ καὶ τρόμοι, [μοι,
καὶ τεταρταῖοι πυρετοὶ καὶ νευρικὰ ρεψίματα
καὶ τῆς κοιλίας κοψίματα.

Τοιαῦτ' ἀνδραγαθήματα δὲν τὰ ξεχνᾷ καθεὶς,
μὰ μένουν ἀλησμόνητα κι' ἀπὸ τοὺς Κανγιβάλους,
κι' ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος ὁ λιθοβοληθεὶς
ἔγνωε τώρα Στέφανος λιθοβολῶν τοὺς ἄλλους.